

A Fővárosi Ítéltábla a Határkő 93' Gazdasági Tanácsadó, Felszámoló Korlátolt Felelősségű Társaság (felszámoló címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. Tóth Márton ügyvéd (jogi képviselő címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen szerződés érvénytelensége iránt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2015. március 26-án meghozott 1.G.40.140/2013/18. számú ítélete ellen az alperes részéről 21. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán a 2015. október 28-án megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a jelenleg felszámolás alatt álló felperes egyszemélyes korlátolt felelősségű társaság, az ellene 2011. március 1. napján előterjesztett kérelem alapján a felszámolását a Pest Megyei Bíróság 2011. november 17-i kezdő időponttal rendelte el. Alperes a felperes törvényes képviselője volt a felszámolás elrendeléséig. A felperes tulajdonát képezte a XXX-000 forgalmi rendszámú (.....típusú) személygépkocsi, egy takarítóberendezés, egy plazma tévé (X) típusú, valamint egy számítógép és egy festmény. Felperes a XXX-000 forgalmi rendszámú személygépkocsit 2011. február 28-án értékesítette az alperes számára 1.200.000 forintért, melyről kiállított 2011/00034. számú számlában a fizetés módjaként felperes a kompenzációt tüntette fel. Az adásvételi szerződésről teljes bizonyító erejű magánokirat készült, melynek alapján a tulajdonjog változás az illetékes okmányirodán átvezetésre került. Felperes 2011. november 15-én értékesítette továbbá alperes számára a (X) típusú plazma televíziót 93.120 forintért, a (X) típusú takarítóberendezést 238.299 forintért, a számítógépet 44.629 forintért, és egy festményt 180.000 forintért. Felperes minderről a 46.634 számú számláját állította ki 2011. november 15. napján, a számla végösszegét összesen 650.060 forint összegben jelölte meg, a fizetés módjaként a számlán ugyancsak kompenzáció szerepel.

Felperes a módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a felperes és alperes között 2011. február 28-án létrejött gépjármű adásvételi szerződés Cstv. 40. § (1) bekezdés a), b) pontjába, valamint a Ptk. 200. § (2) bekezdésébe ütközését, és ennek okán azok érvénytelenségét. Kérte továbbá a felperes és alperes között 2011. november 15-én létrejött eszközök értékesítéséről szóló adásvételi szerződés Cstv. 40. § (1) bekezdés a), b) pontjába, valamint a Ptk. 200. § (2) bekezdésébe

ütközésének megállapítását és érvénytelenségét. Az volt továbbá az álláspontja, hogy az adásvételi szerződések nyilvánvalóan a jóerkölcsbe is ütköznek. Kérte, hogy a szerződés érvénytelenségének megállapítása esetén rendelkezék a törvényszék az eredeti állapot helyreállításáról, keresse meg az illetékes okmányirodát a felperes tulajdonjogának a XXX-000 frsz.-ú gépjárműre történő bejegyzése végett. Kérte továbbá a 2011. november 15. napján létrejött eszközök értékesítéséről szóló jogügylet tekintetében alperes kötelezését a dolgok visszaadására, valamint az eredeti állapot helyreállítása körében az eszközök időközi romlásából bekövetkezett értékcsökkenés összegének megtérítésére is. Az értékcsökkenésből eredő megtérítési igényét a takarítógép tekintetében 102.936 forint, a plazmatévé vonatkozásában 97.500 forint, a számítógép esetében 43.440 forint, a gépjárművet érintően pedig 2.244.813 forint összegben határozta meg, összesen 2.488.689 forint összegben. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze alperest ennek tűrésére, valamint a perköltségek viselésére. Keresetének indokolásául előadta, hogy alperes a kapcsolatot a felszámolóval felvette, a társaság tevékenységét lezáró mérleget és könyvelési iratait a felszámoló részére átadta. Ezek áttekintése során a felszámoló megállapította, hogy korábban a felszámolás alatt álló társaság különböző tárgyi eszközökkel rendelkezett, csatolta a tárgyi eszközöket feltüntető kartonokat, valamint azokat a számlákat, amelyek tanúsága szerint megállapítható, hogy a tényállásban részletezett eszközöket felperes az alperes számára értékesítette. A felperesi társaság eszközeinek értékesítése a felszámolási eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtásának időpontja előtti napon, illetve a felszámolás kezdő időpontja előtt két nappal történt. Mindkét számlán a fizetés módjaként kompenzáció került feltüntetésre, ezért a felszámoló a Cstv. 40. § (3) bekezdésére is figyelemmel joggal feltételezheti az ingyenességet. Mindezek alapján - álláspontja szerint - a perbeli adásvételi szerződések érvénytelenek. Utalt arra is, hogy keresetét a Cstv. 40. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül terjesztette elő, mivel a kérelmet 2012. április 6. napján postai úton megküldte a törvényszék részére. Kifejtette, hogy a perbeli szerződések azért ütköznek a jóerkölcsbe, mert a felperes korábbi törvényes képviselője önmagával kötötte meg a szerződéseket, és a szerződéses feltételeket is magának határozta meg. Álláspontja szerint alperes eljárása mindképpen rosszhiszemű volt azzal, hogy a felperes eszközeit elvonta. Hivatkozott arra is, hogy alperes a per tárgyát képező eszközöket zavartalanul használja, így nem csak az idő múlásával, hanem a használattal is avultak azok, értékük csökkent. Így, ha a per lezárását követően természetben azok visszaszolgáltatásra is kerülnek, már nem képviselnek olyan értéket, mint a per megindításakor. Az értékcsökkenés jogalapjaként a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 52. §-a, valamint az 1996. évi LXXXI. törvény 2. számú mellékletére, és a Ptk. 361-364. §-aira hivatkozott. Az összecszerülésének a meghatározására csatolta a számításait, utalva arra, hogy a festményre nem számolt el értékcsökkenést. A rendelkezésre álló nyilvántartás adatai alapján rögzítette a perbeli ingóságok bruttó értékét, és évi 10%-ban határozta meg azok értékcsökkenését. Álláspontja szerint ez számszaki levezetés, nem pedig szakértői kérdés.

Alperes a kereset elutasítását, és felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Vitatta, hogy felperes keresetét a Cstv. 40. § (1) bekezdés szerinti 90 napos határidőben terjesztette volna elő, mivel a társaság iratanyagát az általa csatolt irat szerint a felperes részére 2012. január 10. napján átadta. Felperesnek tehát az igényéről már ezen a napon tudomást kellett szereznie, ehhez képest keresetét az annak előterjesztésére nyitva álló 90 napos határidőn túl, 2012. április 13. napján terjesztette elő, mivel a 90 napos határidő 2012. április 10. napján lejárt. Hivatkozott arra is, hogy a perbeli szerződések nem ingyenesek, azok megkötésével a felperes terhei csökkentek. Cáfolta a szerződések jóerkölcsbe ütközését is, mivel a megállapodások nem ingyenesek, hanem visszerhesek voltak, a szolgáltatással szemben ellenszolgáltatás állt. Úgy vélte, a jogügyletek nem irányultak a felperes vagyonának csökkentésére, sem pedig a hitelezők kijátszására. Vitatta a felperes által megjelölt kereseti összecszerülést az értékcsökkenés vonatkozásában is. Hangoztatta, ezek megállapítása szakkérdés, a felperes által hivatkozott jogszabályhelyek szerint prognosztizált

értékcsökkenés jelen perben relevanciával nem bírhat, tekintettel arra, hogy azok csak számviteli szempontból, könyvvézetési tekintetben alkalmazhatóak, tényleges értékcsökkenés megállapítását nem teszik lehetővé. Jelezte, hogy a felperes által hivatkozott jogalap nélküli gazdagodás, mint jogcím, kiegészítő jogcímként olyan esetekben alkalmazható, amikor a felek között egyéb jogviszony nem állt fenn.

Az első fokon eljáró bíróság a felperes keresetét részben alaposnak találta. Kötelezte alperest, hogy 30 nap alatt a felperesnek adja ki a (X). típusú takarítógépet, a (X) típusú plazmatelevíziót, a számítógépet, a festmény, valamint a XXX-000 forgalmi rendszámútípusú.motorszámú,alvázszámú személygépkocsit. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte továbbá felperest 150.090 forint eljárási illeték, valamint alperest 113.320 forint eljárási illeték külön felhívásra, állam javára történő megfizetésére. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült további költségét mindegyik fél maga viseli.

A felperes elsődleges, a Cstv. 40. §-ára alapított kereseti kérelmét érintően idézte a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontjában írtakat, és kifejtette, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdése értelmében a perbeli adásvételi szerződéseket a felszámoló a tudomásszerzéstől számított 90 napon belül támadhatja meg. A 90 napos megtámadási határidő anyagi jogi, elévülési határidő, mely szerint az erre alapított keresetlevélnek a lejárati napjáig meg kell érkeznie a bíróságra. A tudomásszerzés időpontja pedig attól a naptól számít, amikor a hitelező vagy a felszámoló a megtámadási okról (és nem a szerződésről) tudomást szerez, feltéve, ha a szerződés nem tartalmaz minden, a szerződés megtámadása szempontjából releváns információt. A felperesi felszámoló nem vitatta alperesnek azt az állítását, hogy a felszámoló rendelkezésére bocsátotta a felperes iratanyagait 2012. január 10. napján. A bíróság álláspontja szerint az iratátadás időpontjában, azaz 2012. január 10. napján rendelkezésre állt valamennyi releváns információ annak megítéléséhez, hogy felperes a kereseti kérelmét a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjában szabályozott megtámadási okra alapítsa. Kitért arra is, hogy a felperesi felszámoló hivatkozása, mely szerint az iratanyag átvizsgálása későbbi időpontban történik, még olyan menthető oknak sem tekinthető, amely az elévülés nyugvását eredményezné, és adott esetben a Cstv. 40. § (1) bekezdésében rögzített, objektív egy éves határidő figyelembevételére adna alapot. Rögzítette, hogy a felszámolónak 2012. január 10. napjától számított 90 nap alatt, azaz 2012. április 10. napjáig a Cstv. 40. §-ára alapított kereseti kérelmét elő kellett volna terjesztenie. Ehhez képest kereseti kérelmét 2012. április 13. napján terjesztette elő, tehát elkészen, ezért az e jogcímre alapított keresetet elutasította.

Mivel felperes a kereseti kérelmét a Cstv.-ben rögzítetteken túl a Ptk. 200. § (2) bekezdésében foglaltakra is alapozta, így idézte a Ptk. 200. § (2) bekezdésében foglaltakat, és a jóerkölcs fogalma körében hangsúlyozta, hogy az a társadalom általános értékítéletét, a magán autonómiának a társadalmi közmegegyezés által meghatározott korlátait, az általánosan elfogadható magatartás zsinórmértékét fejezi ki. A szerződés a jogügylet tartalmánál, illetve joghatásánál fogva, vagy a felek által elérni kívánt közös cél miatt minősülhet nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközőnek. Utalt arra is, hogy a nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközés miatti semmisség megállapításához, ha annak a tényállása a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontjában meghatározott tényállással azonos, többlettényállási elem megállapítása szükséges. E körben kiemelte a felperes hivatkozását, mely szerint perbeli esetben mindkét számlán a fizetés módjaként kompenzáció került feltüntetésre, ezért joggal lehet feltételezni a szerződések ingyenességét, továbbá mérlegelendő, hogy a felperes korábbi törvényes képviselője önmagával kötötte meg a szerződéseket, és önmaga állapította meg saját magának a szerződéses feltételeket is. Utalt az alperes védekezésére, mely szerint a perbeli adásvételi szerződések nem voltak ingyenesek, mivel a felperesi társaság részére a működés elősegítése érdekében forrást biztosítottak tagi kölcsön formájában, és ezen követelésével szemben számította be a hivatkozott szerződésekben alperes a vagyontárgyak ellenértékét. Alperes a bíróság felhívásában foglaltaknak a megadott határidőn belül, de azt követően sem tett eleget, így a bíróság

a Pp. 141. § (6) bekezdése értelmében a rendelkezésre álló adatok alapján értékelte a bizonyítékokat. E szerint pedig nem állapítható meg, hogy alperesnek a felperesi társasággal szemben tagi kölcsönkövetelése állt volna fenn, és ennek kompenzálásaként a felperes részéről történő teljesítés érdekében került sor a perbeli adásvételi szerződések megkötésére. Az alperes által állított tények bizonyítására a 6/A/2. szám alatt csatolt, 2011. február 11. napján kelt kompenzáció megnevezésű irat nem alkalmas. Az nem támasztja alá azt az alperesi állítást, hogy a felperes rendelkezésére bocsátott tagi kölcsönt, továbbá annak összecszerúségét sem. A kompenzálás bizonyítására csatolt irat alakilag sem felel meg továbbá a Gt. 168. § (1) bekezdésében foglaltaknak. A megjelölt bizonyítandó ténynek a bizonyíthatatlanságát a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a törvényszék az alperes terhére értékelte, a rendelkezésre álló adatok alapján pedig a perbeli szerződések ingyenességét állapította meg. Utalt rá, hogy ennek ténye önmagában még nem lenne elegendő a perbeli szerződések érvénytelenségének megállapításához, hiszen ez a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjában rögzített tényállás részét képezi, és többlettényállást nem jelent a szerződés jóerkölsbe ütközésének mérlegelésekor. A szerződésekkel elérni kívánt célzott joghatás vizsgálata körében azonban megállapította, hogy a felek által az adásvételi szerződések megkötésével elérni kívánt cél az volt, hogy a felperes vagyont képező eszközök ingyenesen a felperes egyszemélyi tulajdonosa, az alperes tulajdonába kerüljenek. A törvényszék álláspontja szerint ez önmagában sérti a társadalomban általánosan kialakult erkölcsi normákat, és a szerződés egyidejűleg alkalmas a felperes hitelezőinek kizárására is. Mivel a társaság vagyona nem a tulajdonos vagyona, ezért nincs joga arra sem, hogy a tulajdonos vezető tisztviselő saját maga, vagy saját hozzátartozói számára juttasson olyan vagyont, amely egyébként a hitelezőket illette volna meg. Ezen álláspontjának alátámasztásául utalt a Kúria Gfv.VII.30.338/2012/7. számú határozatában foglaltakra is. A törvényszék tehát többlettényállási elemként értékelte a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban rögzített törvényi tényálláshoz képest, hogy a társaság vagyona jogalap nélkül a felperes egyszemélyi tulajdonosa, az alperes tulajdonában került. Észlelte továbbá a törvényszék a rendelkezésre álló adatok alapján, hogy a perbeli gépjármű vonatkozásában a szükséges teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt adásvételi szerződés megkötöttség, a felperesi keresetben megjelölt többi tárgyi eszköz tekintetében a bíróság számára nem állt rendelkezésre közokiratba, vagy teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt adásvételi szerződés (Ptk. 217. (1) bekezdés; Gt. 168. § (3) bekezdés). Hivatalból észlelte, hogy az eszközökre vonatkozó szerződéses jognyilatkozat, adásvételi szerződés alaki hibában szenved. A Ptk. 217. §-a értelmében pedig az alakítás megsértésével kötött szerződés érvénytelen. Utalt rá, hogy érvénytelen szerződésre jogot alapítani nem lehet, ez esetben a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet kell visszaállítani. Felhívta az érvénytelenség jogkövetkezményeiről szóló 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 3. pontját is, mely szerint az eredeti állapot helyreállítása csak természetben történhet. Idézte az 1999. évi LXXXIV. törvény 33. § (1) bekezdés c) pontját, melynek értelmében a jármű új tulajdonosa köteles a tulajdonjog változást bejelenteni a bejegyzésre jogosult hatóságnál, ezért nem rendelkezett a tulajdonjog bejegyzés tárgyában. Rögzítette, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményeiről szóló 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 9. pontja értelmében az eredeti állapot helyreállításán túlmenően a jogosult kamat-illetve használati díj iránti járulékos igényét érvényesítheti a visszatérítendő dolog, szolgáltatás adott időtartamon keresztül történt birtoklására és használatára, mint többlettényállási elemre alapítottan. A felperes által megjelölt értékcsökkenés ebbe a körbe nem tartozik, ezért az erre alapított kereset jogalap nélküli. Utalt arra is, hogy a felperes által megjelölt értékcsökkenés az eredeti állapot helyreállításának nem része, és az eredeti állapot helyreállítása körén kívül esik az a járulékos igény, amit felperes a módosított kereseti kérelmében értékcsökkenésként követel az alperestől. Az értékcsökkenés, de alapvetően használati díj megállapítása is a bíróság kompetenciáját meghaladó bizonyítandó ténynek, szakkérdésnek minősül, melyről a törvényszék felperest a 11. sorszám alatti jegyzőkönyvben tájékoztatta, rögzítve a bizonyítási terhet, a sikertelen bizonyítás jogkövetkezményeit. Felperes a bíróság felhívásában foglalt határidőn belül, de azt

követően sem terjesztett elő bizonyítási indítványt a megjelölt bizonyítandó tény vonatkozásában, csupán állította, hogy az értékcsökkenés a számvitelről szóló törvény és a társasági adóról és osztalékadóról szóló törvény szabályai alapján megállapítható. A törvényszék e felperesi álláspontot nem osztotta, a kérdések számszerűsítését a bíróság kompetenciáját meghaladó kérdésnek tartotta, melynek megállapítása igazságügyi vagyoni jogi szakértő feladatát képezi. A Pp. 141. § (2) és (6), valamint a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltakat idézve utalt arra, hogy mivel felperes bírói felhívás ellenére a perbeli eszközök után járó járulékos igény összezszerűségét nem bizonyította megfelelő módon, így annak bizonyíthatatlanságát a felperes terhére értékelte. Ezért e körben a felperes keresetét elutasította. A perköltségről a Pp. 81. §-a alapján rendelkezett, figyelembe véve a pervesztesség és pernyertesség arányát.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperesi kereset teljes elutasítását kérte.

Az elsőfokú eljárásban előadottakat megismételve azzal érvelt, hogy alperesnek a felperessel szemben fennálló követelése volt, felperes kötelezettsége az alperessel megkötött szerződések következtében csökkent, így a visszterhesség a szerződések vonatkozásában megállapítható. Hangoztatta, hogy a szerződések megkötésekor a felperesi társaság felszámolás alatt nem állt, vagyonsökkenés, vagy esetlegesen hitelezők megkárosítására irányuló szándék megállapítására ezért nincs mód. Hangsúlyozta azt is, hogy a szerződések jóerkölsbe ütközése nem állapítható meg, tekintettel arra, hogy a szerződések visszterhesek voltak, és a jogügyletek nem irányultak a felperes vagyonának csökkentésére, sem pedig a hitelezők esetleges kijátszására. Hangsúlyozta azt is, hogy a szerződések a Gt. 168. §-ban foglalt követelményeknek is megfeleltek. Úgy vélte, mivel a szerződések nem ütköznek jóerkölsbe, nem érvénytelenek, így az eredeti állapot helyreállítására sincs mód.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a kellően feltárt tényállásból helytálló következtetésre jutott, az alperes fellebbezésében felhozottak nem szolgáltak alapul az elsőfokú ítélet megváltoztatására, és nem eredményezik a felperesi kereset teljes elutasítását.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helytálló indokai folytán - a Pp. 254. § (3) bekezdésére utalással, a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság perbeli szerződések érvénytelensége körében elfoglalt jogi álláspontjával, azt megismételni nem kívánja. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel azonban az alábbiakat emeli ki.

Ahogy erre az első fokon eljáró bíróság is helyesen mutatott rá ítéletében, következetes a bírói gyakorlat abban, hogy azt a szerződést tekinti jóerkölsbe ütközőnek, amelyet jogszabály nem tilt, de az azzal elérni kívánt cél, a vállalt kötelezettség jellege, vagy az ellenszolgáltatás felajánlása, illetve a szerződés tárgya az általánosan elfogadott erkölcsi normákat vagy szokásokat nyilvánvalóan sérti, és ezért azt az általános társadalmi megítélés is egyértelműen tisztességtelennek és elfogadhatatlannak minősíti. Mivel felperes a Cstv. 40. §-ára alapított kereseti kérelmét elkésztetten terjesztette elő, ezért az első fokon eljáró törvényszék a felperes kereseti kérelmét a Ptk. 200. § (2) bekezdésében foglaltakra alapítottnak vizsgálta, és ennek során jutott arra az ítéltábla által is osztott jogkövetkeztetésre, hogy a perbeli ügyletek tekintetében a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontjában meghatározott tényállástól eltérő többlétegyállási elem megvalósulása is megállapítható volt.

Alperes fellebbezésében azt hangoztatta, hogy a szerződések megkötésekor felszámolás alatt nem állt, így vagyoncsökkentési vagy esetlegesen a hitelezők megkárosítására irányuló szándék megállapítása nem lehetséges. A felperes egyszemélyes korlátolt felelősségű társaság ellen 2011. március 1. napján került előterjesztésre az a kérelem, melynek alapján a Pest Megyei Bíróság 2011. november 17-i kezdő időponttal rendelte el a felperes felszámolását. Ehhez képest a felperes és alperes között 2011. február 28-án, illetve 2011. november 15-én jött létre a gépjármű, valamint az eszközök értékesítéséről szóló adásvételi szerződés. A gépjármű adásvételi szerződés tehát közvetlenül a felszámolási kérelem előterjesztését megelőzően, míg az eszközök értékesítéséről szóló adásvételi szerződés pedig a felperes fizetéseképtelenségét megállapító és felszámolását elrendelő végzés jogerőre emelkedését megelőző két nappal kötött. E peradatokból is kitűnően tehát felperes a perbeli ügyletek megkötésének időpontjában már fizetéseképtelenség közeli helyzetben volt, mindebből pedig - figyelemmel a szerződéskötés egyéb körülményeire is - helytállóan vont következtetést az első fokon eljáró bíróságnak a megállapodások vagyonszüntési célzattal történt megkötésére.

Alperes fellebbezésében azt is állította, hogy a perbeli jogügyletek visszatérőek voltak, azok nem irányultak a felperes vagyonának csökkentésére, sem pedig a hitelezők esetleges kijátszására. Arra is hivatkozott, hogy a szerződések a Gt. 168. §-ában foglalt követelményeknek megfeleltek. Alperes azonban - mint azt a bíróság ítélete is helyesen rögzíti - az elsőfokú bíróság felhívásában foglaltak ellenére sem tett eleget annak a bizonyítási kötelezettségének, hogy a felperesi társaság részére a működés elősegítése érdekében biztosította a kölcsönt, tagi kölcsön formájában, és ezen követelésével szemben számította be a hivatkozott szerződésekben a vagyontárgyak ellenértékét. A rendelkezésére álló peradatokból nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy alperesnek a felperesi társasággal szemben tagi kölcsönkövetelése állt volna fenn, és az sem, hogy ennek kompenzálásaként a felperes részéről történt teljesítés ellentételezéseként került sor a perbeli adásvételi szerződések megkötésére. Az alperes által mindezek bizonyítására az elsőfokú eljárásban a 6/A/2. sorszám alatt csatolt 2011. február 11. napján kelt kompenzáció megnevezésű iratot az ítélet táblája sem találta elegendőnek a fentiek bizonyítására. Helyesen értékelte tehát a megjelölt bizonyítandó tények bizonyíthatatlanságát az első fokon eljáró bíróság az alperes terhére, és mindebből helytállóan jutott a perbeli szerződések ingyenességét érintő megállapításra. E peradatokból, figyelemmel arra is, hogy a tulajdonos vezető tisztségviselő saját maga számára juttatott olyan vagyontárgyakat, amelyek értékesítéséből a felszámolási eljárásban befolyó összeg a hitelezőket illette volna meg, helytállóan vonta le azt a következtetést is, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban rögzített törvényi tényálláshoz képest mindezek olyan többtényállási elemek, amelyek megvalósítják, kimentik a perbeli megállapodások jóerkölcsbe ütközését.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú eljárással felmerült, az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint számított eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján maga viseli. A felperes másodfokú per költségeit nem igényelte, ezért arról rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2015. október 28.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.

. Katinszky Márta Cecília s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző